

LISTOPAD 6, 2015

(VIDEO)...SVJEDO ENJE BRANKA MULI A (PARTIZANA), O MASOVNOM POKOLJU HRVATA U JAMI – JAZOVKA OD STRANE PARTIZANA

Svjedo enje Branka Muli a (partizana), o masovnom pokolju Hrvata u Jami – Jazovka od strane partizana i snimak pronalaska velikog broja skeleta Hrvata u istoj Jami – Jazovka!

2016-05-11

PROSINAC 1, 2015

SAMO NA PODRU JU AKOVA POSTOJE 54 GROBIŠTA HRVATA 4.500 ŽRTAVA – 15 LJUDI ŽIVIH ZAPALJENO

Zlo ini partizana

AKOVO – ak 42 grobišta sa žrtvama partizanskih, komunisti kih zlo ina otkrili su i obradili dosad u akovštini lanovi akova kog ogranka Hrvatskog društva politi kih zatvorenika i ovdašnjeg krila Hrvatskog obrednog zdruga Jazovka, a procjene su da ih ima bar još deset lociranih, no to an, kona an broj ne e im se znati nikada. Podaci ovih žrtvoslovnih udruga kažu da je na podru ju akovštine oko 4.500 žrtava tih zlo ina.

U taj grad 17. travnja 1945 ušle su jedinice Jugoslavenske armije, 21. srpska i 6. li ka divizija. Po sje anju još živih svjedoka **odmah je nastao pokolj u samom gradu, tako da imamo više masovnih grobišta.** Najpoznatija masovna grobnica je u centru grada na **Trgu Alojzija Stepinca gdje je pokopano oko 80 žrtava pretežno akov ana.** Drugi ve i pokolj je u injen na žrtvama koje su odvedene u etveroredu u pravcu Požege. Po sje anju svjedoka **kolona je imala oko 400 osoba. Te žrtve se nalaze u grobištima od Imrijevac, Sovskog Dola i zadnje žrtve su ubijene u selu Ruševu,** a na komemoraciji održanoj u petak sudjelovalo je tisu e obitelji žrtava. Doista, tisu e Hrvata ubijeno je koncem ili nakon Drugog svjetskog rata bez su enje ili dokazane krivice, a mnogi od njih su civili. Za te komunisti ke zlo ine nitko nikada nije odgovarao. Pouzdanih i to nih podataka o broju stradalih s podru ja akova i okolice u neposrednom pora u zapravo nema, tvrdi povjesni ar s kojim smo komunicirali. Dokumenti koji govore o komunisti koj represiji teško se pronalaze, ali prema popisu OZNA-e **u nekoliko dana uhi eno je 500 osoba.**

Do podataka je najlakše do i komunikacijom sa svjedocima, a <http://www.dw-world.de> prenosio je svjedo anstva preživjelih. U nekim obiteljima traume su žive i danas. Mladenu Ižakovi u ubijena je majka, a na spomen njezina imena ovjek od 75 godina i danas zapla e. Ubijena je u zatvoru OZNA-e u akovu. Najve i broj ubijen je odmah po ulasku partizanskih jedinica u akovo. Imali su ljude koji su

hodali po kućama i vršili popis, a kada je ušla 21. srpska divizija odmah su išli ciljano po to noćnim domovima. Znali su koja ulica vodi u koje dvorište.

Pero Šola, predsjednik udruženja kogaševaca, govori o događajima u selu Šokovci kod kraljevačkih kraljevačkih krila Hrvatskog obrednog društva Jazovka pri čemu je svojevremeno o zločinima u selu govoreći da je tako iznio priču o komunističkom terorističkom prepravku i slučaj muškarca kojemu su oca odveli iz kuće u **Selcima pored Ruševa, nedaleko od Požege. Tamo je bilo najpoznatije stratište na kojemu su ubijani civili iz kovaštine.** Čovjek kojega su odveli ondje je i ubijen, a on ga se i danas sjeća jer kada su mu oca pošli u selo, kada je uhvatio svojega tatu za noge jedan partizan ga je gurnuo i bacio ga o zid.

A evo tog sjećanja, ispričano na šokovskom dijalektu kovačkog kraja:

– Ušli su unutra dva partizana, njega su odveli onako nemilosrdno, njemu su vezali ruke. Ja sam se uvatio njemu za noge – kao, ne dam ga – me odmah, oni su me otkinuli od noga, bacili u ošak i njega su odveli. To je bilo, dabome, plašljivo i tako – svjedočio je Stjepan Jakab za dokumentarni film o kovačkim žrtvama partizanskih zločina, koji potpisuje Mario Šulina. Stjepan Jakab imao je sedam godina kada su mu odveli oca: Ja sam se pitao – otac je ošao u poću, u onim kućama, u onim poćama – ja sam se pitao kak je on mogao po onoj kaldrmi stići u Ruševo. Vjerujem da je išao bosim nogama, ali vjerujem da nije imao čak možda ni kože na nogama. U Ruševu mu je otac ubijen. **‘Mama je rekla nema nos, nema oči, uši porezane, a to smo dobili i od žene koja je potvrdila da je gledala što su radili.’**

Šola se susretao i s ljudima koji su svjedočili o brutalnostima na put do Ruševa. Pričao je tako o ženi koja je govorila kako je **15 ljudi živo zapaljeno**, a ona ih je pokušavala gasiti vodom jer taj prizor nije mogla gledati.

Procjenjuje se da na području kovačkog postoje 54 grobišta. U samom gradu mjesto za likvidaciju bio je protuavionski rov. Na grobištima su partizani prvo iskapanje dopustili nakon tri mjeseca. Žene koje su vidjele svoje muževe poćele bi plakati, a to se tadašnjim vlastima nije dopadalo pa su ih rastjerali i ista ponovno zatvarali. U nekoliko sati odnijeli su tijela šest do sedam njih i dostojno ih sahranili. Poslije se to grobište nije diralo, o njemu se šutilo. **Rije je o prostoru iza župne crkve Svih svetih („Male crkve”) u središtu kovačkog,** koji je nekada nazivan Župna bašćina, Parokovska livada ili Župni voćnjak. Na njemu je 60-ih podignuta zgrada „Komiteta”, u kojoj se danas nalazi više općinskih institucija. Bageri su tada ponovno otkrili kosti iz 1945.

“Kada su naišli na kosti došla je policija, tako kažu svjedoci. Kosti su skupljene u vreće i odnesene su na nepoznato mjesto tako da ne znamo o koliko je ljudi riječ,” kazivao je Šola. Prema njemu, najveća tragedija jest što je zgrada sagrađena na dijelu površine na kojoj je bio rov u kojem su partizani likvidirali kovačane, dvije trećine su ispod ceste i nogostupa što pak znači da građani i danas hodaju po svojim mrtvima. Dakako, ova kratka svjedočanstva samo su dio tužne priče o partizanskim zločinima, za koje, spomenimo još jednom, nikada nitko nije odgovarao.